

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Flors, fotos i ànimes

Ara no sé si ho he somiat o si el record que en tinc és cert, però penso en una pel·lícula (no sé si era una exposició, potser sí) en què es reflexionava sobre la idea de les vegades que els indígenes sortim en les fotos dels turistes sense tenir-ne consciència. Som presents en les seves vides quan tornen a casa i ensenyen el material decomissat (és a dir, el tresor que han acumulat en el viatge) als veïns, als coneguts i als familiars. Hi traiem el cap (o, per ser exactes, un fragment del nostre cos o potser una mirada furtiva) i passem a formar part de la seva experiència, de manera vicarial. És a dir, no pas perquè hàgim viatjat amb ells, sinó perquè l'espectre fantasmal on ens han enquistat és present en la seva vida quotidiana en representació nostra, lluny, molt lluny, del dia en què es van fer la foto on nosaltres sortim. Si és un somni, el cedeixo a la posteritat perquè em sembla una idea fantàstica: algú que es dediqui a cercar totes aquelles fotos on surt d'estranyis, instan-

Quantes vegades els indígenes sortim en les fotos dels turistes sense tenir-ne consciència

tànies desconegudes fetes per desconeguts. Si no ho és, que em temo que no ho és, demano als amables lectors que m'indiquin qui hi va pensar abans.

La qüestió és que he anat a parar aquí perquè tinc constància que surto almenys en una foto sense que jo sabés que la feien. En aquests dies de flors a Girona, mentre parlava per telèfon mirava un nen que menjava amb fruïció un iogurt amb els seus avis. Aquella mateixa nit, el pare del nen (a qui conec) em va ensenyar la foto del nen amb la seva àvia (a qui no conec; tampoc l'avi). Jo era en un segon terme, parlant per telèfon. Allà, de telò de fons. Vaig pensar que, amb l'allau humana que passeja i es fotografia, floralment embadalida, era molt probable que aquella circumstància s'hagués repetit unes quantes vegades. Em va venir vertigen. ¿On dec ser, ara? ¿En una reunió familiar en un poblet de França o en un pis de Brussel·les on s'exposen els trofeus fotogràfics? ¿Perdut en una targeta de memòria abandonada? ¿M'han esborrat perquè la imatge era moguda? ¿M'hauran robat l'ànima, com pensàvem els antics?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Opció Pla

Jo soc d'aquells que de tant en tant "tornen" a *El quadern gris* de Josep Pla. L'obro a l'atzar, i hi penebro. Alguns episodis no diré que me'ls sé de memòria però em són coneguts i, els que venen a continuació, previsibles. L'altre dia el vaig emprendre pel començament. Em va semblar un llibre nou. Tret de la famosa primera anotació, la del plat de crema i el pa de pessic servit per la mare a l'hora del "repàs" del migdia el dia que ell fa vint-i-un anys, totes les altres em van sorprendre. És l'inconvenient d'obrir a la bona de Déu els llibres que permeten aquesta maniobra: sempre es fa per la meitat, mai per l'inici o el final. En la nota del 21 d'abril del 1918, molt al principi, Pla reproduïx un escrit sobre Palamós degut a un avantpassat seu. Ni que em matessin l'hauria recordat. Per què el reproduïx? Ell diu que "no està pas malament" i que és "la cosa de més pes que trobo en la meva genealogia grisa i vulgar". Està tan poc malament, és tan bo, que sembla seu. Els estudiosos de Pla suposo que s'han aturat en aquest antecedent familiar de l'escriptor.

“Refugi a la seva obra per fer anímicament tolerable la injustícia

El 19 de maig del mateix any escriu: "Ha fet una nit deliciosa, la primera de l'estiu." El maig, el 19 de maig, és l'estiu? Recordo que en un escrit d'ell mateix que ara no sabria localitzar, Pla fa una distinció entre primavera, estiu i canícula, basant-se en la distribució popular de les estacions que ell havia sentit a casa. La primavera seria ocupada pels mesos de març i abril. El maig i el juny s'atribuirien l'estiu, i el juliol i l'agost, la canícula. Vist així "canícula" no seria un recurs retòric per no repetir en un mateix text la paraula "estiu", com fan tants, sinó una estació amb personalitat i sufocació prò-

pies. D'aquesta manera Pla s'explica la dita "una flor no fa estiu". A l'estiu, als nostres estius convencionals i oficials de juliol a setembre, les flors estan més que marcides, agostades. Si maig és estiu la frase popular cobra sentit. El maig és el mes de les flors. També el de Maria: "portem flors a Maria", recordo haver cantat. Em sembla que en el mateix text Pla afegeix que al *Quirot* Cervantes també discrimina l'estiu de la canícula adjudicant cinc estacions a l'any.

Maneres de fer passable la tarda d'un dia que ha començat malament. Al judici pel procés, el president del tribunal ha esbronat la filòsofa Marina Garcés per apreciacions personals que, en canvi, va tolerar i escoltar "con sumo agrado" quan provenien dels testimonis de l'acusació. ¿Perquè és dona? ¿Perquè ha estat sol·licitada per la defensa? ¿Perquè l'endemà era San Isidro, patró de Madrid, i volia enllestir aviat per no perdre's la *Verbena de la Paloma*? Perquè tot és una injustícia i ja no sabem on agafar-nos per fer-la anímicament tolerable. Pla és una opció.